

ЛЕОНИДА ДОНЧЕВА

СЪДБОВЕН КРУИЗ

Съдбовен круиз

copyright©2024 Леонида Дончева

©Издател - Фондация „Буквите“

©Редактор - Божидарка Божинова

ISBN 978-619-154-559-9

Леонига Дончева

**СЪДБОВЕН
КРУИЗ**

София

БУКВИТЕ

2024 г.

ЧАСТ ПЪРВА:
МИНАЛО

*„Можеш да забравиш своето минало,
но това не означава,
че можеш да се излекуваш от него!“*

ВЕЩИЦАТА

Вкилията беше тъмно като в рог. По-скоро не беше килия, а издълбана в земята дупка, която лъхаше на влага и плесен, със забити в твърдия под железни решетки, през които трудно можеше човек да провре ръката си. Отвън висеше голям железен катинар, който стягаше вратите в здравата си хватка. Малко прозорче в горния край на подземното беше единствената връзка с външния свят. То също беше обковано с решетки, през които се провираха слънчевите лъчи в продължение на 1 час от цялото денонощие. В останалото време студът и мракът изпълваха тъмната дупка.

Елиф се опита да се премести малко, но железната верига, с която глезенът ѝ беше прикован към земята, не позволяваше това. Нямаше част от тялото ѝ, която да не я боли. Дрехите ѝ бяха мръсни и окъсани, а дългите ѝ коси висяха на сплъстени кичури с полепнали по тях кал и паяжини. Цялото ѝ тяло беше в рани от бичуването с камшиците предните дни. Знаеше, че ако не ги излекува, раните много бързо щяха да се възпалят, но нямаше нито лекарство, нито възможността да го направи сега. Бичуването продължаваше дотогава, докогато не изтръгнат от устата ѝ признанието, че е вещица, но тя мълчеше. Кожените ремъци се впиваха като змии в тялото ѝ и техните кървави следи я пареха много дълго след това. Когато палачите се изморяваха, идваха други, които ги сменяха. Имаше и такива, на които тя самата беше помагала или лекувала деца-

та им, но тя не можеше да ги познае, тъй като на главите им имаше нахлупени качулки с отвори само за устата и очите им. Въпреки това тя усещаше, че ударите бяха по-слаби и не толкова болезнени, и им беше благодарна дори и за това. Когато не успяваха да изтръгнат признанията, които искаха, те връзваха тялото ѝ с въжета, които се впиваха в плътта ѝ, и я хвърляха в дълбок кладенец, пълен с вода, дотогава, докато почти не се удави. В последния момент гърпаха въжетата и просваха полумъртвото ѝ тяло върху студената земя. Но тя отново мълчеше.

Елиф вече се беше примирила със съдбата си. Даже чакаше смъртната присъда като изход, защото мъченията и болките щяха да свършат. На следващия ден щеше да бъде изгорена на кладата. Кракът, който беше прикован от веригата, беше подут и отекал. Раните бяха нагнояли и отравяха тялото ѝ. Не беше се хранила от много дни, с изключение на корите сух хляб и малкото застояла вода, които пазачът ѝ носеше вечер. Тя избута настрана купата с водата, защото ѝ беше вече все едно дали ще умре сега или утре на кладата, където изгаряха обявените за вещици като нея.

По пода се чуха глухите стъпки на пазача, който обхождаше килиите на осъдените. Може би носеше сухия хляб, който им хвърляше през решетките. Елиф не се обърна и не вдигна главата си, защото вече нямаше сили за това. Чу как желязната преграда се заклати, а ключалката изтрака и вратата се отвори. Дори и да беше отключена, тя нямаше сили да помръдне, заради тежката верига на крака ѝ.

Палачът влезе в килията, наведе се над нея и я хвана за раменете. Главата ѝ висеше отпусната назад, а дългата ѝ коса се влачеше по пода.

— Елиф, Елиф...! Той започна да я разтърсва силно за раменете, а после плисна чаша студена вода в лицето ѝ.

Тя отвори подутите си клепачи и като през кървава пелена видя познатата качулка с черни дупки на мястото на очите и устата. В този миг припадна.

Една година по-рано

В малката гървена къщичка в края на гората Елиф живееше необезпокоявана от никого. Докато баба ѝ беше жива, те двете обитаваха малкия си дом и бяха щастливи.

Баба ѝ я беше отгледала, тъй като майка ѝ беше починала при раждането, а баща си така и не познаваше. Много пъти беше разпитвала баба си за него, но тя никога нищо не ѝ каза. За сметка на това пък всичко останало, което знаеше, научи от своята баба.

Тя ѝ показва как да разпознава билките в гората, да знае кога и как да ги бере, да ги съхранява и да приготвя от тях лечебни отвари, с които да лекува хората. А хората я търсеха често.

Всички от селото я наричаха лечителката. Майките редовно търсеха лек за децата си, когато имаха треска или шарка, когато бяха урочасани от лоши очи и нищо не им помагаше. Докато баба ѝ лекуваше болните, Елиф гледаше и попиваше всичко от нейните умения. Тя запомни всички съставки на вълшебните отвари и по-късно започна да ги прилага в същия състав и със същия успех. Щом баба ѝ почина, всички продължиха да търсят Елиф, която се превърна в новата лечителка. Тя не връщаше никого от хората, които бяха потърсили помощта ѝ. Но освен хората

Елиф лекуваше и всички ранени животни, които срещаше в гората. Няколко пъти беше спасявала ранени от ловци сърна или заек, а веднъж дори и вълк с разкъсан от капан крак. Незнайно как тези животни в нейните ръце се превръщаха в покорни домашни любимци, като че ли тя им говореше на някакъв неразбираем език, който само те си знаеха.

Всички хора гледаха на нея със страхопочитание, въпреки че непрекъснато я търсеха за помощ. Те знаеха, че тя не взема пари за лечителството си. За нея парите нямаха стойност, защото тя нямаше как да ги ползва. Всичко нужно тя си набавяше от гората. Изсушаваше гъби и билки, с които приготвяше чудесни супи и бульони, събираше къпини и боровинки, правеше сладка и ликьори. Това, което приемаше понякога от хората, бяха яйца, купа брашно, захар, ориз или пък платове, които тя превръщаше в красиви дрехи. Понякога слизаше до селото да си набави някои продукти. Продавачките ѝ ги подаряваха, защото нямаше семейство, на което тя да не беше помагала. Тя вървеше по улиците, облечена скромно, с бяла шапчица на главата си, изпод която като златист водопад с медни отблясъци се спускаха къдрите ѝ и се виеха под кръста. Вървеше грациозно, с изправен гръб и всички мъже се обръщаха след нея, а ако я видеха отблизо, те съвсем загубваха ума си по красивото ѝ лице и прекрасните зелени очи, които като че ли стигаха до дъното на душата. Заради това всички жени вардеха мъжете си от нея, защото нямаше някоя, която да ѝ съперничи по красотата.

Но Елиф се движеше без да поглежда никого и без да влиза в излишни разговори. Тя бързаше да се върне в своя дом в гората, където се чувстваше най-спокойна и щастлива.

Един ден в къщичката в гората пристигна една от най-богатите жени в селото, която рядко търсеше услугите ѝ, освен един – два пъти, когато децата ѝ бяха болни. Тя беше смутена и объркана, кършеше пръсти и се чудеше как да започне.

Елиф току-що беше измила косата си и дългите ѝ огнени къдрици се бяха разпилели на вълни по раменете ѝ. Тя хранеше с насекоми малко черно гарванче със счупено крило, което беше намерила в гората и го лекуваше, а то, вече видимо по-добре, кацаше на рамото и на главата ѝ. Приличаше на горска фея от приказките.

При вида на тази гледка Мелания пристъпи назад.

— Много ли е зле? – попита Елиф. – Ако не се лекува, със сигурност ще умре!

Мелания остана с отворена уста и без глас, като че ли тази жена направо четеше мислите ѝ.

— Мога да го излекувам, ако искате...!

— Да, искам! Аз затова дойдох! – усня да проговори жената.

Беше набита и пълна, с едро червендалесто лице и рижава, непокорна коса, която стърчеше изпод бонето ѝ. Беше млада, но след раждането на три деца вече беше трудно да се определи възрастта ѝ. Въпреки че беше от най-богатото семейство в селото, носеше захабени и избелели дрехи с останали по тях следи от нейното ежедневие.

— Ако можеш да побързаш, ще те чакам отвън!

Мелания изчака пред вратата, докато Елиф се приготви и си вземе отварите и билковите прахчета в плетената си кошничка. После двете тръгнаха към селото.

Това беше най-богатият дом в селото, но отдалече освен голямата каменна къща, подобна на замък, не личаха следи от разкош или богатство. В двора Съдбовен круиз

ратаите чинно вършеха работата си. Някои чистеха конюшните, други разнасяха големи кошове със слама, върху които се гонеха петлите и кокошките и разнасяха перушина из целия двор. Докато прекосяваха двора, Мелания не спираше да говори :

— Баща ми е болен, на легло е. Върна се от сражение с рана на крака, но тя се възпали много и не зараства вече цял месец. Нищо не помага. Дано да можеш да го излекуваш.

Когато влязоха в стаята, в която лежеше болният, отвътре ги лъхна силна миризма на гнило месо. Кракът му беше подут и зачервен. Челото му беше цялото в пот и той имаше силна треска. Беше получил гангрена, а инфекцията беше натровила кръвта му. Състоянието му не беше никак добро. Елиф поиска кофа с топла вода, чисти компреси и започна да почиства раната, от която течеше гной. После постави прахове от стрити билки и отгоре сложи листа от смрадлика и живовляк. Свари отвари от пелин и коприва и обясни на гъщеря му как да му ги дава.

— Ще идвам всеки ден, за да почиствам раната. След три дни ще се разбере дали ще се оправи.

Елиф си тръгна, но в продължение на цял месец посещаваше къщата на бащата на Мелания - господин Джейсън Долс. Тя приготвяше прахчета и отвари, с които почистваше раните, а другите му даваше да приема вътрешно. Още на третия ден температурата му спадна, а състоянието му бавно започна да се подобрява. Мелания наблюдаваше отстрани това, което правеше Елиф, и не можеше да повярва на промяната, която ставаше пред очите ѝ. Когато Господин Долс вече беше по-добре, той седнаше в леглото и не спираше да благодари на своята спасителка:

— Бог да те благослови, моето момиче. Цял живот ще ти бъда задължен, че ме върна от оня свят! Ако има нещо, което мога да сторя за теб, ще го направя!

— Не, господине! Не желая нищо! Помагам на гръщера Ви да спаси баща си. Ако имах баща, и за него щях да сторя същото. Радвам се, че Бог ми позволи да го направя. Нашият живот е в неговите ръце и само той решава кой ще живее и кой – не.

Джейсън Долс беше добър човек, който беше спечелил богатството и авторитета си с много труд. Имаше голямо имение, с много прислужници и ратаи, които се отнасяха към него с уважение и признателност. Беше смел и често участваше в сражения на междусъюзническите войски в защита на краля на Англия. На една такава битка получи и раната, която щеше да му коства живота, ако не беше горската лечителка. Той гледаше с нежност и благодарност това красиво момиче. После въздъхна и прошепна:

— Хубава си като майка си!

— Вие познавахте ли я? – трепна тя.

— Разбира се, че я познавах. Беше най-красивата жена в околията. Жалко, че си отиде толкова рано, но е оставила красотата си на теб.

Елиф се изчерви и побърза да излезе. В двора я срещна съпругът на Мелания, млад и снажен мъж, който я изпрати до вратата и после дълго гледа след нея. По-красива жена не беше виждал.

След още няколко посещения бащата на Мелания беше вече напълно излекуван. Той възвърна своите сили и беше готов за нови военни подвизи. Беше висок и силен, с прошарена гъста коса и брада и очарователна усмивка. Когато се разделяха с Елиф, той сложи в ръката ѝ торбичка със жълтици и не спираше да ѝ благодари.

Елиф отказа парите и взе само кошница с яйца и пресни зеленчуци от градината им. Когато си тръгна, тя не забеляза тъмната фигура, която я последва. Щом излезе от селото и се насочи към гората, дочу тихи стъпки след себе си. Обърна се и видя мъжа на Мелания.

— Какво има, господине? Да не би състоянието на г-н Долс пак да се влоши?

Тя питаше с тревога в гласа, защото виждаше погледа му, който я пронизваше и не вещаеше нищо добро.

— Не, той е добре, но аз не мога да спя вечер, откакто те видях. Какво стори с мен?

Лицето на момичето пребледня от уплаха. Знаеше, че тук, в гората е беззащитна пред този силен мъж. Тя хукна да бяга, а кошницата с яйцата и зеленчуците се обърна и разсипа по земята. Той бързо я настигна и я сграбчи грубо в обятията си, а гръхът му, вонящ на алкохол, докосваше лицето ѝ. Момичето се разплака и започна да му се моли да я остави, но знаеше, че е безсмислено. Очите му блестяха от похот и желание. И тогава като че ли Бог чу молбите ѝ и се появи там в лицето на Мелания. Тя беше видяла съпруга си да тръгва след Елиф и беше ги проследила.

Но вместо да помогне на Елиф, тя гръпна мъжа си назад и я зашлеви по лицето.

— Какво правиш? Как може да омагьосаш мъжа ми? Накара го като куче да тича подире ти. Това, че излекува баща ми, не ти дава право да крадеш мъжа ми. Повече да не си стъпила в къщата ни! – и тя се изплъ в лицето ѝ, после поведе мъжа си към къщи.

Елиф остана да плаче сама в гората, обидена и наранена, но все пак беше благодарна на Мелания, че се появи там. Разбра, че нито едно добро не е оста-

нало ненаказано, но тя просто не можеше да прави друго освен добро.

Когато се върна в къщичката си, раненото гарванче я посрещна със щастливи крясъци и кацна на главата ѝ. Тя се зарадва, че поне едно същество оценява добрината, която му е сторила.

През 1563 г. по силата на приетия „Акт за вещицество“ в Англия, както и в цяла Европа, започна лов и гонения на „вещици“. В селото пристигнаха група инквизитори, които по заповед на Папата прочистваха народа от „дяволските изчадия“. Те не си тръгваха, докато във всяко селище не арестуваха поне няколко жертви, обвинени във вещицество, които подлагаха на големи мъчения, за да изтръгнат от тях признания и да ги обесят или изгорят на кладата.

На площада се беше събрала голяма тълпа от хора, които слушаха в екстаз речта на инквизиторите. Всеки един, за когото имаше дори и най-малко съмнение, че се занимава с непристойни неща като лечителство, гадателство или притежава нетипични за хората способности, трябваше да бъде предаден на Инквизицията и осъден.

— Тя е вещица, тя е вещица! – закрещяха към една възрастна жена с презърбена фигура, кафява кожена наметка и сива проскубана коса, която се подаваше от качулката ѝ.

Тя беше толкова възрастна, че почти не чу в какво я обвиняват, само видя как двамата от инквизиторите я хванаха под мишниците и я замъкнаха някъде. Всички арестувани щяха да бъдат призвани доброволно да си признаят престъпленията, за да

се спасят от жестоки мъчения и да получат по-лека смърт. Килиите и подземията започнаха да се пълнят с невинни хора, които бяха набедени за вещици.

— Сигурни ли сте, че няма други от вас, които да служат на Дявола? Бог ви гледа отгоре и ако някой от вас излъже, самият Спасител ще ви накаже. Има ли други измежду вас?

— Да, има - един женски глас се извиси над тълпата.

— Кой? Слушаме ви!

Мелания излезе пред другите и каза:

— Тя живее в гората. Дивачка е. Нощем излиза в тъмното да събира магьоснически билки и с тях уж да цери хората. Говори с вълците и сърните, има черен гарван на главата си и омагьосва всички мъже от селото ни...!

— Това е достатъчно. Имате ли свидетели за това?

— Да, аз съм я виждал. - Мъжът на Мелания застана до нея. Тя е вещица!

— И аз съм я виждал, омагьосва ни с очите си! - разкрещяха се други от тълпата.

— Какво правите? Елиф не е вещица! Няма човек, на когото да не е помогнала - опита се да каже една жена, но гласът ѝ се изгуби сред крясъците на другите.

Всички се насочиха към къщата ѝ в края на гората и след кратък „съдебен процес“ тя беше осъдена на смърт чрез изгаряне на кладата. Подложиха я на жестоки мъчения, но тя така и не се призна за слуга на Дявола.

Когато бащата на Мелания разбра за това, гневът му беше голям. Той не можеше да повярва, че гъщеря му и зет му са станали причина за осъждането на невинното момиче, което го излекува. Но

вече нищо не можеше да се направи. Той се опита да говори с главния инквизитор, но той беше непреклонен. Имаше заповед на Папата и той трябваше да я изпълни. Присъдата беше произнесена и екзекуцията щеше да се извърши на другия ден. Вече изградиха кладата, на която щяха да изгорят вещиците.

Палачът продължаваше да разтърсва тялото на Елиф, докато тя не дойде в съзнание.

— Моля ви, оставете ме да умра! - тя нямаше сили да говори.

— Елиф, това съм аз! - той свали от главата си качулката и тя видя лицето на Джейсън Долс - бащата на Мелания. В очите му имаше сълзи. Той не можеше да повярва на това, което бяха сторили с красивото момиче.

— Г-н Долс, оставете ме! Късно е вече за мен!

— Не, Елиф, няма да те оставя! Трябваше по-рано да ти разкажа всичко. Елиф, аз съм твоят баща. Обичах майка ти повече от всичко на света, но когато тя почина при раждането, баба ти ми забрани да те виждам. Обвини мен за смъртта на гъщеря си. Аз те изоставих, а ти спаси живота ми. После се ожених за майката на Мелания. Тя е твоя сестра, но никога няма да ѝ простя това, което направи. Елиф, уредих всичко, подкупих пазача. Той ми даде ключовете. Отзад ни чака каруца. Ще те отведе някъде, където никой няма да те намери.

Елиф нямаше сили да се изправи и той отключи веригата на крака ѝ, а после я грабна и я понесе на ръце. На излизане от килията пак заключи катинара и тръгна по тъмния коридор. Взе от стената факла,

за да осветява пътя си, и тръгна към задната врата на подземието. В дъното на коридора стоеше пазачът, когото беше подкупил. Той му подаде още една кесия с пари и излезе през задния вход, където в тъмното ги чакаше каруца с два впрегнати коня. Сложи внимателно момичето между овчите кожи, с които я беше напълнил, и метна отгоре платнище. Каруцата бавно се отдалечи от килиите и от селото. Щеше да замине далеч оттук. Беше прогал всичко, което имаше, и беше решил да посвети остатъка от живота си на дъщерята, която беше изоставил. Не знаеше дали ще го преследват, но беше готов да даде и последната си капка кръв, за да спаси момичето.

Когато на другия ден дежурният палач завари празна килията, всички бяха убедени, че сам Дяволът е помогнал на вещицата да изчезне. Като ли че се беше изпарила и излязла през стените, защото картинарът беше заключен, а веригата си стоеше непокътната. Пазачът се кълнеше, че не е видял нищо, а жените се кръстеха и мърмореха, че наистина Елиф се е оказала много по-опасна вещица от другите. Те се радваха, че са се отървали от нея.

Нейното място на кладата беше заето от друга жена, а гоненията на вещиците продължиха.

По време на Инквизицията в Европа бяха осъдени и убити над 50 000 жени – лечителки, баячки, знахарки и други, невинно обвинени по някакъв начин от тълпата.

Никой повече не чу, нито разбра нещо за Елиф. Само в гората, където тя беше живяла, едно гарванче дълго прелиташе от дърво на дърво с тревожни крясъци, а един вълк с ранен крак всяка вечер виеше срещу луната и воят му стигаше чак до къщите в селото.

СПОМЕН ОТ АТЛАНТИДА

Хесоф завърши най-накрая фината изработка на гривната, излъска я с opakото на грехата си и се възхити на красивото бижу. Беше красива сплав от бронз и злато с инкрустирани символи по нея – „лабрис“ – двуострата сабя, символ на властта, и изображения на цветя и раковини, обковани с гръцка плетка.

Беше вложил в изработката цялата си любов и това се забелязваше от всеки, който я види. Беше точно толкова красива, колкото и тази, за която беше предназначена – Астрейя. При мисълта за неговата любима сърцето на младия мъж потрепна. Беше я видял за пръв път там, в двореца на Кносос. Беше придворна дама на царицата, за която обикновен младеж като него не биваше да мечтае, но това, че тя отвърна на погледа му, а лицето ѝ се обагри в руменина, и се усмихваше благосклонно, го бе обнадежило. Той беше един от дворцовите майстори, които изработваха съдове и амфори за двореца и ги шареха с красиви фрески, пресъздаващи хора, животни и растения. Може би един ден тези кръгли вази с клън, амфори с три гръжки и делви, които сега за хората бяха съвсем обикновени ежедневни съдове, след много векове щяха да се съхраняват в музеите, дори и тогава, когато Атлантида вече нямаше да я има, и щяха да напомнят за талантливите минойски занаятчии и за тяхната изгубена цивилизация. Но това все още Хесоф не го знаеше...

Младият мъж взе гривната и я сложи в малко дървено ковчеже с красиво усукани гръжки във форма

на осмица. На капака на кутията беше изписал името на Астрейя. Беше изработил всичко сам и това беше подарък за неговата любима. След първата им среща имаха още няколко и след всяка следваща чувствата му се задълбочаваха все повече. Той беше млад и красив. Имаше дълга до раменете чуплива коса, изваяно лице и атлетично телосложение. Всички момичета от Акротири и областта го обожаваха, но той беше сляп за тях. Неговите очи виждаха само Астрейя. Често си намираше работа до остров Крит, за да я зърне, дори и за малко. По време на големите празненства в чест на Богинята майка целият площад пред двореца се изпълни с хора от всички социални прослойки. Веселието и танците бяха повдигнали настроението на всички. Хесоф се записа за участие в таврокатансията – прескачане на бикове. Знаеше, че това е опасно и предишната година неговият приятел Синан загина, намушкан в корема от рогата на бика, но реши да рискува, още повече че царят и царицата, заедно с всички придворни дами и пажове, присъстваха на тържеството. При едно от прескачанята той залитна съвсем леко и рогата на бика минаха на сантиметри от тялото му. Той обаче се овладя, преметна се и скочи на краката си, а после се поклони на високопоставените зрителни, които го аплодираха.

Към главата му заваляха цветя, а Астрейя слезе от балкона, свали от гърдите си тънка златна верижка и я сложи в ръката му. Момичето беше невероятно красиво. Дългата ѝ черна коса беше пристегнатата на няколко места със златни гривни, а тънки, непокорни къдрици се виеха около лицето ѝ. Приличаше на красива фреска, по-точно на най-красивата, която той някога беше виждал.

Хесоф сега носеше тази верижка близо до сърцето си и това му даваше надежда, че може да поиска ръката на своята любима. Знаеше, че разликата в техните касты е голяма, а може би я бяха обещали вече за жена на някой високопоставен благородник от двора, или още по-лошо – ако я бяха избрали за жрица в храма, която е обречена на безбрачие. Въпреки всички съмнения Хесоф твърдо беше решил да отиде в двора и да се срещне с Астрея. Искеше да ѝ подари гривната, и ако тя е съгласна, да избягат заедно надалече от острова. Беше подготвил малка лодка с най-необходимите неща и храна за няколко дни, а ако имаха късмет, можеха да се качат и на някой кораб и да стигнат до Египет. Той беше добър майстор, можеше да върши най-различни неща. Беше изкусен вазописец и дърворезбар и щеше да осигури на любимата си жена живот на принцеса, така че нищо да не ѝ липсва. Докато се приготвяше да осъществи своето намерение, Хесоф усети за пореден път как земята под краката му потрепери. Беше леко и хората бяха свикнали с честите трусове напоследък, но сега се чуваше глухо бучене, което сякаш идваше изпод земята. Каменните къщи бяха здрави, със стабилни кръгли колони и високи сводове, за да издържат на природните бедствия. Жилищата им бяха красиви, изпъстрени с уникални стенописи по стените, с красива мебелировка, имаха канализация и инфраструктура, на която дори съвременните архитекти можеха да завидят.

Последно време старите минойци тихо говореха помежду си, че залезът над Иа става все по-кървавочервен, което беше лош знак, а върховната жрица Калиопсо обикаляше по главния площад и призо-

ваваше боговете да се смилят над минойския народ и да пощадят хората. Тя беше разпуснала дългите си коси в знак на траур. Бялата ѝ роба се развяваше от вятъра, а гласът ѝ се извисяваше над целия град Акротира. Хората в началото се стряскаха от думите ѝ, в които споменаваха всички им грехове, но после свикнаха с това и спряха да я забелязват, дори я заобикаляха, както се пази човек от заразно болен. А тя не спираше да крещи:

„Атлантида ще потъне! Боговете са гневни на минойците заради техните грехове. Минотаварът ще излезе от скривалището си и всички ние ще загинем. Целият ни свят ще изчезне! Хора, вразумете се! Боговете ни предупреждават, че приближава нашият край!“

Земята отново се затресе по-силно и глух тътен забуча изпод земните недра. В небето се появи изневиделица светкавица, която със силен гръм порази мраморната колона, до която стоеше Калиопсо. Тя се пречупи като гървена сламка на две парчета и се стовари върху жрицата. Като че ли боговете се разгневиха от думите на пророчицата. Хората се разбягаха с ужасени крясъци.

Хесоф разбра, че няма много време и трябва да действа бързо. Взе няколко ценни вещи, заедно с гървеното сандъче и гривната, и хукна към залива, където беше скрил гървеното си кану. Бързо пусна лодката във водата и загреба с всички сили, за да може да се отдалечи от брега. Водата беше изумруденосиня, но под нея сякаш нещо клокочеше и се движеше. Като че ли самият Минотавър се канеше да излезе оттам.

Хесоф видя край себе си много други хора, които се хвърляха във водата и се мъчеха с плуване да стигнат до лодките. Други бяха спуснали големи лодки и

кораби, в които товареха своите ценности, и напуснаха острова. Смъртта на жрицата Калиопсо беше уплашила жителите на Акротира.

Лодките, заедно с кануто на Хесоф, се отправиха към остров Крит. Той трябваше на всяка цена да стигне до двореца на Минос в Кносос и да намери Астрея. Когато достигна до бреговете на Крит, остави кануто в каменисто заливче и се затича към двореца. Около главния дворец имаше множество помалки дворци и допълнителни пристройки за помощния персонал, както и работилници за майсторите като него. Всички те се свързваха с гълги, криволичещи каменни пътеки, които лъкатушеха между постройките и образуваха лабиринт. Всеки друг би се объркал, но не и Хесоф, който беше запомнил и най-малкото камъче по пътя до двореца. Паника беше обхванала и хората от остров Крит. Те се съетяха около домовете си и събираха покъщнината, прибираха домашните си животни и търсеха къде да се спасяват. Хесоф се насочи към източната част на двореца, където бяха помещенията на придворните дами. На входната врата го спряха дворцовите стражи и му препречиха пътя.

— Трябва да вляза! Нося поръчка за двореца! – и той размаха кутията с гривната, в стремежа си да ги убеди да го пуснат. В този миг нов земен трус разлюля земята, но този път много по-силно от предходните. Всички погледи се насочиха към остров Тира, където се издигаше огромен облак от черен прах и дим, последван от огнена лава. Грохотът беше неописуем. Черният облак закри слънцето и денят се превърна в нощ. Беше изригнал вулканът в Акротира и беше разцепил целия остров на две час-

ти. Огромни вълни се издигнаха до небето и заляха градовете Тира и Фира. Вулканична лава и пепел засипаха всичко, което досега беше остров Санторини. Чудовищно цунами в морето заля съседните острови на Цикладите.

Хесоф зърна в този момент Астрейя, която тичаше към него. Той изблъска стражите и като стигна до нея, я взе в прегръдките си. Тя плачеше, а в очите ѝ се четеше неописуем страх.

— Не плачи, Астрейя! Никога няма да те оставя! Никога! Ще се спасим! Ще избягаме!

В този миг огромна водна стена се стовари върху тях и ги отблъсна един от друг.

— Ще те намеря! - искаше да изкрещи той, но водната стихия го заля. Последното нещо, което видя, беше ръката ѝ, протегната към него. А между тях плуваше кутията с гривната в нея.

„Критско-минойската цивилизация е егейска цивилизация от бронзовата епоха, развила се между 2600 и 1100 г. пр. н. е. Тя предхожда микенската цивилизация и се определя като най-ранната в Европа. Наречена е на името на митичния Цар Минос, който е царувал над Крит. Най-значимият център е бил град Кносос, където е бил разположен царският дворец. Той имал форма на лабиринт, построен от атинянина Дедал. Според легендата в лабиринта се криело кръвожадното чудовище Минотавър с човешко тяло и глава на бик. За да бъде усмирено чудовището, всяка година пренасяли човешки жертви, за да го умилостивят. Цар Минос имал голяма фло-

та, с която властвал над Егейско море и събирал налог на преминаващите оттам кораби, а дворецът бил пълен със злато и съкровища. Минойците били изкусни вазописци, владеели изкуствата, изработвали керамични съдове, някои от които са запазени и ще видите тук в музея, заедно с многоцветните фрески и критската писменост. За жалост, през 1450 г. при изригването на вулкана на остров Тира (Санторини) островът е разцепен на 2 части, а големината на експлозията се равнява на около 200 хиляди атомни бомби, като тази, пусната над Хиросима. Това слага край на минойската цивилизация или предполагаемата древна Атлантида. Следи от изригването на вулкана са намерени по крайбрежията чак на Северна Африка и Мала Азия, а предизвиканото от вулкана и земетресението цунами залива съседните острови на Цикладите. Ще се радвам да разгледате музея и ако имате въпроси, да се обърнете към мен!"

Екскурзоводката се усмихваше любезно на разнородната група туристи, които с удивление гледаха запазените шедьоври от тази древна цивилизация. Микеле се спираше най-вече при фреските и стенописите по вазите и по стените, които го впечатляваха с ярки цветове и фини детайли. Беше планирал тази екскурзия до островите в Егейско море още преди една година. В продължение на месеци сънуваше един и същи сън, в който се преплитаха събития и образи от непознати места. Имаше чувството, че вече е бил тук, и много неща му изглеждаха ужасно познати. Вълнуваше се от историята за изчезналата Атлантида и беше прочел повечето информация

по темата, както и знаеше факти от древногръцката история, може би дори повече, отколкото екскурзоводката. Но пристигайки на място тук, усети нещо съвсем различно и необяснимо. Беше половин италианец и половин грък, но целия си живот беше прекарал в Италия. Майка му беше гъркиня, но той никога досега не беше посещавал Гърция. Въпреки това страстта му към историята на Атлантида го доведе тук. Беше планирал този круиз заедно с новата си приятелка Симоне, която в последния момент не пожела да дойде, въпреки че знаеше той колко много се вълнува от това пътуване. Но тогава Микеле реши да замине сам и знаеше, че след това пътуване нищо вече няма да бъде същото. Круизният кораб разполагаше с луксозни каюти за всеки от пътниците. Имаше румсьорвис, на палубата поднасяха коктейли и питиета, а времето беше прекрасно за морско пътешествие. Обикаляха островите Делос, Тасос, Родос, Миконос, Крит и Санторини, като спираха на всеки един от тях. Посещаваха музеите, плажовете и таверните и се наслаждаваха на тези кътчета от рая. По-голямата част от пасажерите бяха чужденци, с изключение на една възрастна дама, която беше гъркиня. Тя стоеше встрани от останалата група и като че ли гледаше отвисоко на другите и някак през тях. Беше около 70-годишна, но имаше аристократично излъчване и поддържан външен вид. Край нея се носеше аромат на скъп парфюм. Излъчваше стил и аристократизъм. Докато другите слушаха екскурзоводката и се мъчеха да запомнят дати и събития от древната история, възрастната дама стоеше облегната на палубата и се взираше в красивите морски гледки наоколо.

— Калиспера! - Микеле се приближи до възрастната дама и се облегна на парапета.

— Откъде знаете гръцки ? - учуди се тя.

— Майка ми е гъркиня, а баща ми - италианец, но говоря и двата езика.

Тя внезапно се оживи и се усмихна широко. Лицето ѝ се озари и подмлади изведнъж.

— Радвам се да поговоря на гръцки с някого. Иначе започнах да се отегчавам с тези японци, китайци и англичани наоколо. Идвам всяка година на този круиз. Обожавам морските пътешествия, но историята за Атлантида вече я знам наизуст. Как се казвате?

— Извинявайте, че не се представих. Микеле Донато.

— Аз съм София. - Тя подгаде ръката си, а той я целуна леко.

— Приятно ми е!

Микеле замълча и точно когато мислеше, че се е натрапил на възрастната дама, и реши да се отдалечи, тя го помоли да остане. Личеше си, че е била красива, даже много, но годините бяха променили лицето ѝ. Въпреки всичко тя изглеждаше чудесно за възрастта си. Тя погледна младия мъж право в лицето и с удоволствие установи, че един толкова красив младеж реши да я заговори. Беше около 30-годишен, може би и по-млад, и си личеше, че е галантен и възпитан. Тя с радост пожела да я придружи до каютата ѝ, тъй като вече се беше изморила от стоенето на палубата и от вятъра, който се засилваше и разваляше фризура ѝ. Поръча в каютата две чаши винсанто. Микеле седна във фотьойла срещу нея и отпи от чашата десертно вино. Сам не знаеше защо я заговори и какво точно щеше да ѝ каже. Та тя беше

на възрастта на баба му! Той се усмихна, а тя като че ли се досети за мислите му и отвърна:

— На 86 години съм. Някога бях млада и красива, но времето е много относително нещо, Микеле. Понякога ми се струва, че съм по-млада и от моята внучка. Те, сегашното поколение, много неща не разбират. Ти не си от тях. Млад си, но в очите ти има много мъдрост. Рагвам се, че мога да говоря с човек, който знае какво иска. И гано това, което търсиш, да го откриеш, Микеле. Аз за тези 86 години така и не срещнах това, което търся.

— А какво е то?

— Смисълът, Микеле! Не вярвам, че на този свят сме дошли само за да дочакаме смъртта си. Ето, аз всяка година идвам на този кораб и посещавам тези места и още не мога да разбера защо съм тук и какво търся.

— Може би нещо от миналото, което сме забравили? Може би, гледайки назад в миналото си, ще можем да променим бъдещето си!

— Микеле, ти видя ли нещо от миналото си? Да не би да е някой сън, който се повтаря всяка нощ?

Тя го гледаше изпитателно и той усети в стомаха си потреперване, което не беше от студеното вино. „Възможно ли е това...?“ София стана и извади от сейфа дървено ковчеже. Имаше гръжки с форма на осмици и някакъв надпис отгоре, който не се разчиташе. Той гледаше изумен същата кутия от своя сън. Тя я отвори бавно и той вече беше сигурен какво ще извади оттам. Беше бронзова женска гривна с издълбан върху нея символ на двуостра секира, това е „лабрис“ - знакът на лабиринта и на царската власт на Цар Минос.

— Откъде я имате? - Микеле просто не вярваше на очите си.

— Може ли? - той докосна гривната, за да се увери, че не сънува. Беше потъмняла от времето, но напълно истинска.

— Микеле, това е наша семейна ценност. Предава се от поколение на поколение и от майка на дъщеря. Това е символ на нашия род. Позната ли ти е тази гривна?

— Божичко! Не знам какво да мисля! Ако не полудявам, тази гривна ми е позната, защото аз я направих...!!! Или поне така беше в съня, който постоянно сънувам!

Двамата останаха безмълвни известно време. В главата на младия мъж мислите трескаво се редуваха една след друга. Възможно ли беше тя да е Астрей и да се разминат във времето с 50 години? Той не знаеше какво да каже.

— Да, Микеле, възможно е! - Тя като че ли четеше мислите му. - Стига толкова засега, защото се чувствам ужасно изморена. Нека да си почина малко и после ще говорим.

Микеле излезе от каютата и леко ѝ кимна за движение. После остана на палубата, докато морският бриз не охлади мислите в главата му.

Следващата дестинация беше остров Санторини. Госпожа София не пожела да слезе, защото се чувстваше изтощена, и Микеле тръгна с останалите туристи да обиколи острова. Той беше дълъг само 76 километра и целият беше покрит с вулканична пемза.

Плажовете бяха черни, а заливите бяха уникално красиви, но въпреки това усещането, че стои върху вулкан, не го напуснаше. Разгледаха музея в Акроти-

ри и той с вълнение докосваше керамичните амфори с изписани по тях изображения от бита. Почти не слушаше екскурзоводката, защото всички спомени се бяха върнали в главата му. Като че ли сънуваше наяве. Цял ден обикаляха острова с накацали по скалите малки, куполовидни къщички със сини покриви и снежнобели стени, с вити стълби, които сякаш се качваха до небето, и вази и саксии с цветя, които бяха навсякъде. Накрая се насладиха на невероятния залез на Иа, който обагри къщите със златно сияние. Срещу тях се виждаше другата половина от острова, разцепена от изригването на вулкана и издигната като черен свидетел на онези страшни събития, случили се преди векове.

Когато се прибра в каютата си, той беше доста изморен и заспа веднага. Сънува същия сън, но вместо лицето на Астрейя сега видя лицето на София. Събуди се облян в пот, изкъпа се и после дълго стоя и размишлява. Защо трябваше да направи това пътуване и какъв смисъл имаше този сън? Явно времето беше си направило шега с тях и ги беше върнало с 50 години разлика. Той наистина обещаваше на Астрейя, че ще я намери и че няма да я изостави... но сега какво?!

Твърдо реши, че рано сутринта ще говори със София и ще разбере тя какво знае за този сън и за тази кутия. Не беше възможно! Как би могла тя да попадне в нея?

Изригването на вулкана бе превърнало почти всичко в пепел и все пак...? В музеите показваха много предмети, запазени и съхранени от онова време...!

Сутринта на палубата госпожа София не дойде на закуска и точно когато се канеше да провери в каютата ѝ, екскурзоводката дойде при него.

— Господин Донато, трябва да Ви съобщя лоша новина. Г-жа София снощи е починала в каютата си. Тя е наша редовна пасажерка и всеки път съм се страхувала точно от този момент. Тя беше на...

— Знам, на 86 години. Но как, тя изглеждаше чудесно!!! Какво се е случило???

Микеле разбра, че я загуби за втори път, и всички негови въпроси оставаха пак без отговор. Нещо го стисна за гърлото и насълзи очите му.

— Познавахте ли я?

— Не, запознахме се на кораба и говорихме само веднъж.

— Тя е оставила нещо за Вас. Има и писмо.

Екскурзоводката му подаде кутията, а вътре освен гривната имаше и едно писмо. Той го отвори и го прочете. Имаше само един ред:

„Микеле, благодаря ти за всичко! Моля те, предай го на този адрес.“

И отдолу беше изписан адрес и телефон.

Настроението на всички беше помръкнало след този нещастен случай. Когато завършиха круиза, Микеле трябваше да изпълни последното желание на София. Адресът беше в Солун. Имаше и телефон, но той реши да го занесе лично. Поръча такси и пристигна на адреса. Озова се пред красива триетажна къща. Прекоси разкошната градина, в която растяха високи палми, кактуси и маслинови дръвчета. Не знаеше дали ще открие някого, тъй като не беше се обадил предварително, но беше решил да чака, дори, ако трябва, и до вечерта. Позвъни на входната врата и за негово учудване, отвътре се чуха стъпки и вратата се отвори. На прага се появи прекрасно създаване с дълга черна плитка, от която падаха няколко изпуснати кичури коса.

— Кого търсите?

— Ами всъщност не знам какво точно да Ви кажа! Съжалявам много за лошата новина, която нося! Госпожа София почина. Даде ми нещо, което трябва да Ви донеса...!

Той извади кутията и писмото. Красивото лице на момичето беше тъжно, а в очите ѝ прочете същия страх, както преди много години. „Стар семеен спомен, който се предава от майка на дъщеря, дотогава, докогато не се появи онзи изгубен човек от миналото!... Когато майката на момичето почина, бабата се зарече, че ще живее до момента на неговото завръщане и ще предаде реликвата на внучката!“

— София е моя баба. Обадиха ми се от кораба, че е починала. Но това беше нейното най-голямо желание, да си отиде от този свят на круизен кораб в морето. Милата ми баба, беше невероятна жена! Благодаря Ви! А вие как се казвате?

— Аз съм Микеле!

— А аз съм Елия!

Тя му подаде ръката си и допирът до нея разтуптя сърцето му.

— Знаете ли нещо за тази кутия?

— Да. Мисля, че трябва да влезете, защото историята е много дълга. Ще Ви разкажа всичко, което знам!

Когато Микеле се озова в прекрасна и светла стая, обзаведена с вкус, и отпи от ароматното черно кафе, което Елия му поднесе, той вече разбра, че пътуването, за което мечтаеше от дълго време, ще промени целия му живот. И ще подреди пъзела, частите от който се нареждаха с векове. Всеки един детайл от любовната им история беше чакал своето време и място. В мига, в който Хесоф изгу-

би своята Астрея, той се зарече, че няма да му попречат нито времето, нито природните стихии, за да я открие отново. Душите им бяха чакали своето проявление, за да бъдат отново заедно. В гърдите на Микеле бушуваше цялата преродена любов на Хесоф, и той най-накрая разбра, че е открил своята изгубена Астрея в лицето на Елия. А кутията с гривната вече беше достигнала до тази, за която беше предназначена!